

Pudel SM 2010

Sista helgen i september ordnas alltid Pudel SM. 2000 och 2001 deltog jag med Smilla och 2006 med Donna Selina. I år skulle det bli av igen. Tävlingen skulle gå av stapeln i Bro några mil norr om Stockholm. Jag tänkte försöka försvara Södra avdelningens ”färger” i agility och anmälde Donna Selina i medium och Sagitta i small.

Allting var planerat och på torsdagen skulle vi samt fjortonåriga Smilla åka bil till Stockholm, men det höll på att bli en tävling med förhinder. Helgen före var vi på agilitytävling i Eslöv och när jag hade tävlat färdigt för dagen så small det bara till i mitt vänstra knä. Det gjorde rejält ont när jag körde hem och jag blev orolig att det inte skulle bli något Pudel SM för min del. Knät var svullet och smärtade men så lätt får man ju inte ge sig. Trots allt bestämde jag mig för att ändå satsa på deltagande.

Sagitta badades på måndagen och Donna Selina på tisdagen. Ska man på pudelträff så måste ju hundarna vara så fina och fluffiga som möjligt. När jag på onsdagen var klar att ta upp Smilla ur badkaret, så tog jag stöd på badkarskanten men fick inget fäste utan slant med båda händerna och stod på huvudet ner i badkaret. Smärtan i revbenen på höger sida tog nästan andan ur mig. ”Nu är det kört!”, för det genom huvudet. Jag tog ett djupt andetag för att känna om revbenen var brutna men de hade nog klarat sig med lite sprickor. Bilringarna skulle säkert få praktiga blåmärken men skam den som ger sig. Än en gång beslöt jag mig för att inte ge upp föresatsen att tävla Pudel SM.

Resan till Stockholm gick bra trots smärtan i revbenen. Jag kunde ju inte ligga som vanligt så sömnen var inte den bästa. På lördagen var det väckning 04.30 och så bar det av till tävlingsplatsen för oss tävlande medan Smilla fick stanna hemma i Skärholmen och ägna sig åt favoritsysselsättningarna att sitta i knä mest hela dagen samt intaga en och annan godbit.

Donna Selina är alltid så taggad inför start, att hon absolut inte kan sitta kvar i starten. Därför måste jag lyfta upp och ha henne under armen före start. Jag var väldigt rädd, att det skulle göra ont i revbenen för hon är inte precis stillsam utan sjuder av iver att komma iväg.

Starten i första loppet var glädjande nog sådan, att jag skulle ha pudeln på vänster sida. Jag förberedde starten precis som jag gjort hudratals gånger sedan tävlingsdebuten sommaren 2003. Hunden var upplyft, halsband och koppel avtaget, startgroparna grävda så det var bara att få ner

Donna Selina på marken och så skulle vi vara igång. Någon har kallat vår start för ”kast med liten hund”, fast det låter lite värre än det är. Det är snarare så att Donna Selina kastar sig ur mitt grepp och sticker iväg.

Domaren Tobbe, en trevlig ung man, som jag känt sedan han var en mycket yngre man, är nyutexaminerad agilitydomare. Jag stod där med hunden i famnen beredd att starta vid domarsignal men jag hörde aldrig någon visselsignal så jag tittade på Tobbe. Han stod där och visade med båda handflatorna mot marken upprepade gånger. Jag fattade egentligen ingenting men domare har lite olika sätt att ge klartecken, så jag släppte ner Donna Selina och så sprang vi iväg. Donna Selina tog två hinder hur enkelt som helst och sen skulle vi svänga till vänster in i banan. Då visslade Tobbe. En visselsignal efter start betyder diskvalificering, så jag avbröt loppet och muttrade något i stil med: ”Vad i all världen gjorde vi för fel?” Donna Selina blev oerhört frustrerad och började springa runt mig vilt skällande. Hon hade ju bråttom och blev sinkad av en stillastående matte.

Tobbe kom fram till mig och förklarade att han inte kunde blåsa igång loppet förrän hunden var på marken. Vi var inte diskade och vi fick börja om igen. På utbildningen hade han lärt sig, att hunden måste stå på marken åtminstone någon sekund för att domaren skulle kunna se att hunden är frisk och inte halt innan startsignal kan ges. Jag förstår inte hur en domare ska kunna dra några sådan slutsatser av att hunden för någon sekund nuddar marken. Tobbe förklarade att som ny i gebitet var det viktigt för honom att göra rätt och DET förstod jag, men Donna Selina var inte vare sig glad eller förstående.

En ny starttrutin måste omedelbart införas. Jag fick tag i min upprörda, superladdade pudel och satte med viss möda åter på halsbandet. Sedan gick vi in på banan. Därpå gick vi ut från banan och stackars Donna Selina förstod ingenting. Jag visade Donna Selina att jag skulle lyfta upp henne. Det tog sin lilla tid eftersom hon var mycket angelägen om att komma igång, hoppade, studsade och försökte ta sig upp vid min vänstra sida. När jag väl fått upp henne och höll ordentligt om henne, så skulle halsband och koppel tas av igen. Vid det här laget var pudeln riktigt förtretad, så även detta tog sin lilla tid. Donna Selina försökte nämligen energiskt hjälpa till genom att frenetiskt slå med tassarna på mina händer och kopplet.

Äntligen skulle vi köra agility! Jag gick in på banan igen och nu var det en halv evighet sedan startsignalen givits. När Donna Selina kom ner på marken var hon helt galen och tittade mer på mig än på banan. Hon kastade sig skällande rakt in i första hindret och hade direkt fem fel för rivet hinder. Min hund, som så gott som aldrig river ett hinder! Loppet blev totalt förryckt. Hon skällde sig genom hela banan och fick otroliga 20 hinderfel. Men fort gick det och tiden blev nästan 9 sekunder snabbare än referenstiden trots allt extra hoppande, studsande och våldsamma skällande.

Det var verkligen ingen skojig start på tävlingen och jag kände mig helt utmattad vid målgången. All kraft liksom rann ur mig. Hur skulle det gå att fortsätta tävla? Andra loppet ledde till en diskvalifikation och jag var nästan beredd att kasta in handduken, men sen vann vi tredje loppet och modet återvände - åtminstone lite.

Andra dagen klarade vi oss genom alla tre loppen och blev tvåa i ett av dem. De fyra bästa resultaten räknas samman och totalt slutade Donna Selina och jag på fjärde plats i mediumklassen i Pudel SM 2010.

Berit och pudelflickorna